

Çağın teorisi, Einstein'ın "İzafiyet Teorisi" değil, "Zafiyet Teorisi"!.. İster kendinizi ispatlamak için 'penti'nizi gösterin, ister işinizi halletmek için birine 'biskrem' verin, ne verirsiniz verin fark etmez, bu hakikat değişmez.

İnsanoğlu kafasını kaldırıp gökyüzüne bir baksa aslında boyunun ölçüsünü alacak. Güneşe sırtını dönüp gölgesini hayran hayran izleyeceğine, güneşe yüzünü bir dönse tüm dengeler değişecek ve tüm gölgeler arkasında kalacak. Gölgenin öz sahibinin, gölge olmaması gibi, kendisi de olmadığının, gölgenin mutlak hâkiminin güneş olduğunu kavrayacak.

21. yüzyıl ilginç bir zaman dilimi, şimdi gölgeler tarihin her devrinden daha fazla güneşlik taşıyor. Dev projeksiyonlar sözüm ona insanlığa yol gösteriyor ama aydınlığın asli kaynağı güneşi de gölgelemeyi veyahut unutturmayı ihmal etmiyor. Sonuçta da her şey aslından uzaklaşıyor. Mütefekkir "kâinat toplu halde lügatte saklı, lügat kâinatın toplamı" diyor ya hani, evet kâinat toplu halde lügatte bulunuyor ama lügatteki bazı kavramların dış dünyadaki karşılıkları da iyice azalıyor. Daha doğrusu içleri boşalıyor; adları var, ataları var, tarihleri var, önceleri var ama kendileri, bugünleri, şimdileri yok. Çağın teorisi, Einstein'ın "İzafiyet Teorisi" değil, "Zafiyet Teorisi"!.. Bunda kapitalizmin tabîi ki çok büyük bir etkisi var. Kapitalizm ile dünya, güneşin etrafında değil, adeta "küreselleşme" denen kavramın etrafında dönüyor. Küresel karşılığı bulunmayan yerel motifler illa yokluğa sürükleniyor. Hal böyle olunca da hakikatler, özlerine kıyılma pahasına küreselleşmeye peşkeş çekilerek dünyaya uyduruluyor. Sahte kimlikler icat ediliyor: Mevlana "en büyük salon hümanisti", Şems "kişisel gelişim uzmanı", Mecnun "aşk dizilerinin reyting yapması için bir eğretileme", İmam-ı Azam "aklın savunucusu bir felsefecî", Fatih "liderliğinin sırları deşifre edilmesi gereken bir komutan" hüviyetine bürünüyor. Ve daha neler neler...

Neticede, asli kavramlarının içlerini boşaltıp, kendi özünü de iptal eden, ruhu olmayan cesetlerin peyda olduğu bir cemiyette de insanoğlu aslında ölümler arasında yaşıyor. Yaşadığını zanneden ölümler, yaşam olduğuna inandığı bir kabristanda güya hayat sürüyor; yaşıyormuş gibi yaparak. Modasından, teknolojisine kadar da her şey işte bu "yaşıyormuş gibi" yaşama hizmet ediyor.

Bugün; kariyer var ama hayat yok, mal var ama mutluluk yok, para var ama itibar yok, tanıdıklar var ama dostluk yok!.. İnsanoğlu belki de tarihin hiçbir devrinden bu kadar yalnız ve bu kadar maddeye mahkûm kalmadı. Bundan yüz yıl öncesini bir düşünsenize, ortalama bir ailenin evinde belki de iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar eşya vardı. Evet, bugün evlerde çifter çifter plazma tv, biri dizüstü olmak üzere iki adet bilgisayar, çift kapılı buzdolapları, oturma grupları, gençlik odaları, set üstünden mikro dalgaya kadar birçok çeşit fırın, filanlar falanlar var... Bir süpermarkete girdiğinizde oradaki mal çeşitliliği aklı kamaştırıyor. Bir deterjanın veya bir bisküvinin birçok farklı markası ve birçok farklı türü var. Dünyada, tarihin hiçbir devrinde

Suretini Değil, Hakikati Göster!

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 11:00 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 11:00

olmadığından daha çok dünya malı var ama yine de bu dünyanın bir tadı yok! Zira insanlar eşyaya hâkim değiller. Dikkat edin, satın almak ayrı, hâkim olmak ayrı. İnsanoğlu madde karşısında sefil bir kölelik yaşıyor. Hem de “kendi paramızla rezil oluyoruz” denilen cinsten.

İster kendinizi ispatlamak için ‘penti’nizi gösterin, ister işinizi halletmek için birine ‘biskrem’ verin, ne vererseniz verin fark etmez, bu hakikat değişmez. Kavramların da insanların da içleri boşalmıştır. İçine ne koyarsanız koyun, asla asli hüviyetine kavuşamayacaktır. Ve bu -baş döndürücü gelişmeler olarak lanse edilen- hokkabazlıklar ancak samandan adamın kargaları kandırması gibi, kargalara söker. Hakikatin bestesini duyanlar, buna kanmazlar ve inanmazlar.

Şimdilik, nasıl adam olacağımıza ait kıssadan bir hisse almaya çalışarak yazıyı burada noktalayacağım. Bir dahaki sayımızda ise içi boşalmış kavramlarımızdan en önemlilerden birini nasibimiz ölçüsünde değerlendireceğiz.

Devrin padişahı bir gün vezirine sordu:

- “İstanbul’da veli var mıdır?”
- “Vardır şevketli padişahım!”
- “Haydi, beni götür, onu göreyim.”
- “Emredersiniz sultanım!”
- “Yanına gideceğimiz bu zatın gerçekten veli olup olmadığını nasıl anlayacağız?”
- “Hiç merak buyurmayın, gayet kolaydır sultanım.”

Padişah ile veziri tebdil-i kıyafet ederek sokağa çıktılar ve Kapalıçarşı’da bir dükkâna girdiler. Vezir selamdan sonra kumaşları görmek istediklerini söyledi ve top top kumaşlar önlerine indirildi. Her birini uzun uzun incelediler.

Vezir, bir top kumaşı işaret ederek:

- “Şundan bana yarım arşın kesebilir misin?” dedi.
- Dükkân sahibi memnuniyetle müşterilerinin bu arzusunu yerine getirdi.

Vezir:

- “Bu galiba biraz az oldu, yarısı kadar daha kesebilir misin?” dedi.
- Bu arzuları da yerine getirildi.

Vezir, başka bir top kumaşı göstererek:

- “Bu kestiğin parçaları beğenmedim. Şundan yarım arşın kesebilir misin?” dedi.
- Dükkân sahibi, bu teklifi de reddetmedi. Kısacası birçok toplardan böyle yarımşar arşın ve daha az kestirdiler.

Sonunda vezir:

- “Bunların hiçbirisi kesildikten sonra hoşuma gitmedi, almayacağım” diyerek dükkândan

Suretini Değil, Hakikati Göster!

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 11:00 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 11:00

çıkmaıa davranınca, kumaşçı büyük bir sükûnetle:

-“Fesuphanallah!” diye gülümsedi.

Padişah ile veziri birçok kumaş kestirdikleri halde, hiçbirini satın almadan dükkândan çıktılar.

Padişah vezirine:

-“Şu kumaşçı gerçekten de velilerden imiş. Acaba makamı bundan daha yüksek olan başka bir veli var mıdır?” dedi.

Vezir:

-“Beli (evet) sultanım vardır.” cevabını verdi ve birlikte Sultanahmet’te karpuz satan bir velinin sergisine gittiler.

Vezir, karpuz yığınlarının arasına girdi. Rastgele karpuzları almaya, ellerinin arasında sıkıştırmaya, onu bıraktıktan sonra bir başkasını alıp sallamaya başladı. Böylece birkaç karpuz elledikten sonra karpuzcu hafifçe vezirin omzuna dokundu:

-“Bana bak efendi! Ben o kumaş satan zat değilim. Verdiğin zararı ödemezsen, ensene öyle bir vururum ki neye uğradığını anlayamazsın!”

Padişah gerek kumaşçının, gerekse karpuzcunun zararlarını ödedi. Saraya dönerken vezirine sordu:

-“Bunlardan hangisi daha üstündür?”

Bu defa da vezir gülümsedi, soruyu şöyle cevaplandırdı:

-“Yerine göre sultanım. Adam olmaya kabiliyeti ve istidadı olan kimse, kumaşçının eliyle irşad edilir. Düşüncesi kıt, irfanı kısır olan şahıs da karpuzcunun muamelesiyle uyanır ve irşad olunur!”

Bakalım biz hangi yolla irşad ya da itab olunacağız. İrşad olunmayan itab olunur çünkü. Ziya Paşamız boşuna dememiş:

“Nush ile uslanmayı etmeli tekdîr,
Tekdîr ile uslanmayanın hakkı kötüktir”

Bilgehan Akıncioęlu

YÜCE DEVLET / Kasım 2009 – Sayı 3